

ΔΙΣΟΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΜΑΡΥΖ ΦΕΡΡΟ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ANNY



ΡΗΓΟΡΑ - γρήγορα, μ' ένα κομρό κοστούμι ζωό-
να, καθέρισε τις μαμάρινες σάλις, όταν άξαφρα
τό δροσερό χάλι βρέθηκε μπροστά σ' ην καμαρέρα
της, που κρατούσε στο χέρι τρία γράμματα.

—Τό ταχυδρομείο δεσποινίς "Annυ... τής ελτε.
—Μπιά ! Δέν περιμένω τίποτα ... τής φώναξε γε-
λώντας ή άμορφη άμαξόνα. Άφήστε αυτά τ'α γράμ-
ματα πάνω στην τουαλέττα. Θά τ'α διαβάσω όταν
θά γυρίσω...

—Έπειτα άλλως; γράμμη, γύρισε άπότομα και πήρε
τις έπιστολές από τό χέρι τής καμαρέρας τής.
—"Άν τό θυμηθώ, θά τ'α διαβάσω στό δάσος.....
τής ελτε.

Και τ'α έχωσε βιαστικά στην τσέπη τής ζακέτας
τής. Ύστερα, έτρεξε γρήγορα στην αυλή, πήρε από τ'α γκέμια τ' ά-
γό τής και βγήκε από τή βίλλα, θαμνωμένη από τό πρωινό χρυσοξανθο
φως τού ήλιου.

«Α ! έπιτέλους ! Σήμερα μπορεί ν'α πή κανείς πώς άρχισε ή "Α
νοϊξ ή, συλλογίσθηκε ή "Annυ.

Όλα τ'α δένδρα, γυαλιστά ά, πράσινα, σάν βερνικωμένα, στειλίζόν-
τουσαν μέ τ'α πρώτα λουλούδια. Στο βάθος τού κάμπου ή άμυδαλιές,
άλλήλοιστες, ήταν ένα φαντασμαγορικό και άειρωδες θέαμα...

Η "Annυ έκανε ένα μεγάλο περιπάτο μέ τό άλογο, πέρασε από τό
σαρλό δάσος, πού ήταν άκόμα τε-
ργό, κ' ύστερα, κουρασμένη λιγά-
κι, από τήν πρώ ή θειματευτική έ-
ξοδό τής, ύστερ' από τ'α βροχές τού
χειμώνα, πδήξε κάτω από τή σελ-
λα, έδωσε τ' άλογο σ' ένα φράχτη,
στην άκρη τού κάμπου, και πήρε
μιά βαθιά άνάσα εύθυμηνή. Ύ-
στερα στηρίχθηκε στό φράχτη, θαύ-
μασε άκόμη μιά φορά τ'α άνθισμέ-
νες άμυδαλιές κ' έβγαλε τ'α γράμ-
ματα από τήν τσέπη τής, περιεργή.

—Ένας μ' γάλλος άστρους φάκελλος
τής τράβηξε άμέσως τήν προσοχή
Τόν έσπασε νευρικά και έπιτέλους
μ' ένα χαμόγελο τό γράμμα. Η
"Annυ τότε διάβασε τ'α έξής :

4 Μαΐου 1935

«Άδικα θά φάξετε στις αναμνήσεις
ας, γιά ν'α μέ θυμηθώτε. Θέλω ν'α
μείνω άγνωστος, γιά ν'α μπορώ ν'α
μιλώ έλεύθερα και γιά ν'α ισοβάσω
έτσι βρλοκαίμυ περισσότερο κοντά σας.
Ή χρειάζεται δύο πέρα ένα δόγμα, ένα
πρόσωπο γνωστό ; Ή καρδιά δέν έχει
τέτοιους φραγμούς, όταν ξεχειλίσει από
τριφερότητα κ' άγάπη...

Άρχίζω αυτό τό γράμμα μου ή κά-
ποιο μυστήριο, δέν είνε έτσι ; Κι' ά-
μως, ή άγάπη μου δέν έχει κανένα μυσ-
τήριο. Είνε άπλή, άγνή, παράφορη.
"Annυ, θέλω ν'α σοφ γράμα αυτό πού
νοιάθω γιά σένα άπλά, μέ παιδικά λό-
για, μέ άδωότητα...

"Annυ, είσαι γιά μένα ένα μακρινό
δεντρο, γεμάτο φώς, που θαμνώνει τ'α
μελαγχολικά μέρτα μου. "Annυ, είσαι ή
μόνη γυναίκα πού συλλογίζομαι κάθε
μέρα μέ μιά τρελλή άγάπη, κ' όποσο
μού φαίνεται πώς δέν θα μ'α ποτέ πο-
τέ ν'α σ'ε νοιάσω κοντά μου, δική μου,
γιατί έδ μέσα σ' ένα σκοτεινό κομμο,
γεμάτο από παράξενα όνειρα κ' από
τραγικές λύπες...

Τό γράμμα τέλεσνε άπότομα έπι-
δώ πέρα, μ' αυτά τ'α μελαγχολικά λόγια, πού έμοιάζαν μ' ένα άτελει-
ωμένο κάλεσμα μιές έρωτισμένης ψυχής.

Η "Annυ άπέμεινε οσασισμένη από τήν ξαφνική τής συγκίνηση.
—Μιά ποιός είνε ; ... ποός είνε αυτός ό άνθρωπος, πού άγαπάει τόσο
άληθινά ; ... ψηθόρισε άήσυχη.

Κι' από εκείνη τή στιγμή, ό άγνωστος άρχισε ν'α βασανίζε τό πνεύ-
μα τής και τήν καρδιά τής. Η "Annυ, μέ μιά άν έξηγητ μελαγχολία,
έβασε τ' άλογο από τό φράχτη, και δίχως ν'α κιντήξει πειά τόν άνα-
ξίστανο κάμπο και τ'α άνθισμένες άμυδαλιές, ξεαναγύρισε στη βίλλα
τής. Θάλεγε κανείς πώς ή "Annυ τής τ'α βάραινε στην καρδιά...

Η "Annυ από εκείνη τή μέρα ένοωσε πώς είχε μέσα τής μιá παρ-
άξην άνησυχία. Κα τ'α λ' α ν' ε τ'α τ'α, πώς καθ' : στιγμή και σ'ε
κάθε περίσταση, ύπήρχε κάποσο στόν κόμμο, πού τήν είχε διαλέξει ά-
έμμεσα τ' άδες τ'α άλλες γυναίκες. Μ' έναν πιστό λουπόν, πού τήν
πρόσθε; και τήν έκινε από τήν άγωνία, άρχισε ν'α κιντ' αζή στα μάτια
κάθε γνωστό τής, κάθε φίλο τής. Ποός ήταν ό άγνωστος ; Ποός ή-
ταν ; ...

Μιά μέρα — είχε περάσει μιá έβδομάδα από τό-ε πού είχε λάβει τό
γράμμα — σέ μιá έξοχική γιορτή, ένοωσε πώς κάποιος από πίσω τής
είχε καρφώσει πάνω τής τ'α μάτια του. Η "Annυ γύρσε άπότομα τό

κεφάλι και βρέθηκε μπροστά στό Σέργιο Μαρολά, ένα άμορφο πού
τρώγαν χρόνον, μέ μαύρα μάτια και πορφύρα χείλη, πού ξετρελλαναν
όλες τ'ες φύλες τής. ... Στα μάτια του ίότε ή "Annυ είδε ένα πιστόλο κά-
λυμμα, μυστηρώδες και μελαγχολικό, πού τήν έκανε ν'α νοιώσει δε, α-
τός ήταν ό άγνωστος. Η καρδιά τής λουπόν άρχισε ν'α χτυπιή δυνατά
και τ'α χείλη τής ν'α τρέμον από ένα παράξενο φόβο.

—Τι συμβαίνε, Σέργιε ; ... ψηθόρισε.
—Τίποτα... Σέ κόπταζα ... τής άπάντησε κείνος μ' ένα χαμόγελο.
Η φωνή του ήταν γλυκιά, θαυματική, σάν ένα τρυφερό άγκάλισμα.
—Έλαβε τό γράμμα μου, "Annυ ; τής ρώτησε ύστερα άπότομα.
Έκείνη στηρίχθηκε στό χέρι του κατάτρυφη, γιά ν'α μ'ην πέση.
—Ναι... τού άπάντησε μέ μισοθήρη φωνή.

Και πρόσθεσε :
—Μά γιατί μέ βασάνισες τόσες μέρες, άγαπημένε μου ; ...
Ο Σέργιος πέρασε τό χέρι του στη μέση τής και χωρίς ν'α τής ά-
πανήθη, τήν έσφιξε άπάνω του μ' ένα παράφορο έρω α.
—Από τή στιγμή εκείνη ή "Annυ άρχισε ν'α ζή μέσα σ' ένα όνειρο εθ-
όσως. Κάθε μέρα έσπριγγε στην άγκαλιά τής τό Σέργιο και τού έλεγε :
—Θέλω ν'α άγαπήσω όσως μ' άγαπάς εσύ ! ...

Κι' έτσι, σιγά-σιγά, τό ειδύλλιο αυτό κατέληξε σέ γάμο.

Ένα πρωί, πού ή "Annυ καθόταν μπροστά στην τουαλέττα τής, μιλή-
ξε ή καμαρέρα και τής έφρε ένα γράμμα.

Η "Annυ χτενιόταν εκείνη τή
στιγμή. Έσφιξε λουπόν άκόμη τή
αία-
φορη ματιά στό φάκελλο μέ τή σέ-
μ'α ν'α τόν άνοίξει όταν θά τελειώσε
τήν τουαλέττα τής. Μά έδώ στό
φάκελλο τό γραμμακό χαρακτήρα τού
...Σέργιου, κ' άνίσχη, τόν έσχι-
σε κ' έβγαίε τό γράμμα. Έμοιά-
ζε σάν τό πρώτο πού είχε λάβει.
Ήταν τό ένω χαρτί και τό ίδιο
σχημα. Η "Annυ λουπόν, περιεργή
πάλα, δάσασε :

4 Ιουνίου 1935

«Έπ'ερω' ένας μήνας από τή μέρα
πού σοφ πρωτόγραφα. "Annυ, κ' όμως
πού φαίνεται πώς έζησα μιá όλόκληρη
ζωή. Μά τί μ'ε ενδιόφερε πειά έμένα
ή ζωή... "Annυ, άγάπη μου, δέν σοφ
έγραφα άκόμα πώς είμαι άρρωστος,
πώς δέν θά ζήσω άκόμα πού κάποι
και πώς σέ συλλογίζομαι πάντα, έδώ
σέ μιá κατάσταση έρημιά από χρόνια...
"Annυ, "Annυ... Πες μου, είσαι πάντα
έτσι άμορφη, όπως σέ είσα τήν τε-
λευταία φορά ; Ήταν τότε τ'αυτοέ-
σιος. Κι' είχαμε χορφαίε μαζί σ' ένα
σάουνα. Από τότε έβγα και χάρηκα
έδώ πάνω, στό χιονισμένο βουνά...

Η "Annυ, μέ μιá σαφηνιστική
κρανηγή πόνου, σηκώθηκε σάν τρέλλ-
ή από τήν πολυθρόνα τής. Δέν τής
είχε γράψει λουπόν ό Σέργιος ; ...
Δέν ήταν αυτός ό μυστηρώδης ά-
γνωστος ; ...

Μιά φω-εινή ιδέα πέρασε από τό
μυαλό τής. Έτρεξε στη τουαλέττα,
έβασε τό χέρι τής μέσα στην τσέ-
πη τής ζακέτας τής άμαξόνας κ'
έβγαλ' από μέσα τ'α δυό άλλα ξε-
χασμένα γράμματα. Τό ένα ήταν
από μιá φίλη τής. Τό άλλο από τό
Σέργιο. Και διάβασε :

«"Annυ, θέλω από καιρό ν'α σοφ πώς μ' άρέσει, μ'α δέν τολμά άκόμη,
γιατί έπιθυμώ πρώτα ν'α ξεκαθάρσω μερικές παλιές έρωτικές ιστορίες. "Annυ,
σέ παρακαλώ ν'α μη μέ βασανίσεις. Μιά άλλη γυναίκα στή θέση σου θά ήταν
έπιθυμητή μέ τόν έρωτά μου. Λουπόν, μ' άγαπάς κ' εσύ ; Σ' άρέσει ; ...

Ο Σέργιος σου

Η "Annυ, κατάτρυφη, έξέπασε σέ δάκρυα κ' έπεσε μισολύπηθη
πάνω στόν ντυδιάν. Ναι ! Αύ ός ήταν ό Σέργιος. Ένας έγωιστής, ένας
δόν Ζουάν, ένας άνάξιος τής άγάτης τής. Ένώ ό άλλος, ό τρυφε-
ρός, ό γλυκός, ό μελαγχολικός άγνωστος, πού τήν άτρέπε περισσότερο
από τή ζωή του, πέθανε άργά-άργά, άνάμεσα σ'α χιόνια, σ' ένα σα-
ντατόριο.

Η "Annυ συνήλεθε άπότομα και μέ μιá σκληρή έκφραση στό πρόσωπο,
γιά τό τραγικό έγγέλασμά τής, ντύθηκε γρήγορα, πήδησε στό αυτοκί-
νητό τής και έβγαγε πιά πάντα από τό σπίτι τού Σέργιου. Ξαναγύρισε
στή βίλλα τής, άνάμεσα στις άνθισμένες άμυδαλιές τού κάμπου.

Κανείς όμως, κανείς, δέν έμαθε τό μυστό τής. Όλοι πιστέψαν πώς
χόρισε από τό Σέργιο, γιατί ήταν μιá ιδιότροπη γυναίκα, μέ παράξεν
κ' άπραγματικότητα όνειρα...
MARYZ ΦΕΡΡΟ



Η "Annυ διαβασε τήν έπιστολή...